



Con Đường Sự Nghiệp

Thu Cúc Hương Hoài Điệp

Phần 8

Sau chín năm du học bên Pháp, em tôi trở về VN trong sự vui mừng gặp lại người thân mà em hằng nhung nhớ, nhất là mẹ tôi. Niềm vui không bao lâu, em đối diện với nỗi đau của gia đình trong những ngày mất miền Nam, ba anh em trai bị đi tù cải tạo, vợ chồng con cái phải chia lìa nhau, bao năm khốn khổ. Em tôi chỉ biết lắc đầu thờ dài. Chương là người em gần gũi với tôi nhất trong những ngày em còn ở Việt Nam. Các anh chị tôi đều được ba mẹ cho học theo chương trình Pháp nhưng từ tôi trở xuống thì học theo chương trình Việt cho nhẹ tiền học phí. Hoàn cảnh ba mẹ tôi phải nuôi chín người con, năm trai, bốn gái đều ăn học rất khó khăn khi chúng tôi lớn dần. Chị Hai tôi lập gia đình ra riêng. Trừ anh Ba tôi bên Pháp, ba anh em trai tôi gia nhập quân đội VNCH, chỉ còn Chương ở lại nhà vì em chưa tới tuổi đi lính. Ban ngày tôi lãnh thuê áo dài, ban đêm, Chương mượn xe ba gác chở tôi đi lấy hột gà nuôi công nghệ, bỏ mối cho các chợ để có thêm thu nhập cho gia đình. Ngày nào chị em tôi cũng học bài từ 10 giờ đêm trở đi. Em Chương xuất thân từ trường Trung Học Cao Thắng vì ba mẹ tôi thấy em có năng khiếu về máy móc nên muốn em theo ngành Kỹ Sư. Nay em đã tốt nghiệp Kỹ Sư và đang làm việc cho công ty xe hơi bên Pháp.

Sau một tuần quán quít bên gia đình, hôm nay chị em tôi mới có dịp ở riêng bên nhau. Chương đẩy xe Honda mượn của anh Tư ra cửa. Tôi cười nhìn em:

- Em còn nhớ lái xe Honda không đó? Đừng quăng chị xuống đường nha!

Em cười đáp lại:

- Một lát chị sẽ biết thôi!

Tôi vừa ngồi lên Honda vừa vỗ nhẹ vai em:

- Em nói không có vẻ tự tin chút nào! Cho em hay chị còn yêu đời lắm đó nha!

Chương cười hỏi lại tôi:

- Mình đi đâu trước hả chị?

Tôi trả lời:

- Chị em mình đi ăn điểm tâm đã! Chị biết em thích món hủ tiếu cá da gà ở Chợ Cũ. Vậy em chở chị đến đó nha! Em nhớ đường đi không?

Chương gật đầu! Tôi thấy em lái xe Honda còn vững lắm nên cũng yên lòng. Chúng tôi dừng lại trước quán ăn, Chương khóa xe cẩn thận rồi vào chọn một bàn hai chỗ ngồi đối diện nhau. Em gọi hai tô hủ tiếu cá gà, một đĩa bánh páté chaud và trà nóng. Chương vừa rót trà vào ly, nhìn tôi vừa cười vừa nói đùa:

- Chị làm ăn thế nào mà tiếng tăm chị vang đến bên Pháp ai cũng biết!

Tôi nghiêm mặt trả lời:

- Em nghe dì Dượng Tư nói phải không?

Chương yên lặng, tôi biết dì Tư là em ruột của mẹ tôi kể lại. Các con của dì cũng được du học ở Pháp và tất cả đều đã thành đạt. Gia đình dì Tư rất giàu và có thể lực nên dì đi đi lại lại giữa VN và Pháp thường. Tôi nói tiếp:

- Gia đình mình rất khốn khổ khi Cộng Sản chiếm miền Nam VN. Nhờ may mắn mà chị có cơ hội lo cho ba mẹ phần nào trong lúc tuổi già, các anh em đi tù về cũng có công ăn việc làm, tuy không giàu nhưng ai cũng sống được. Điều mong ước của chị là làm sao có nhiều tiền để giúp anh em con cháu vượt biên. Gia đình mình có lý lịch quá đen đối với Cộng Sản, nên thế hệ con cháu không thể tiến thân được trên mảnh đất này, dù đây là quê hương yêu dấu của chúng ta.

Em tôi xúc động tiếp lời:

- Em đi Pháp năm 73, đến 30/4/75 mất miền Nam. Ba không còn gửi tiền nuôi em ăn học nữa. Anh Ba cũng gặp khó khăn nên không thể lo cho em được. Vì anh Ba đi du học từ năm 1955 nên tình cảm của anh Ba dành cho gia đình cũng không còn như xưa! Mà chị Ba lại là người Pháp nên khó thông cảm cho anh Ba. Em phải tự đi làm thêm kiếm tiền ăn học nên hoàn cảnh em lúc đó cũng khó khăn lắm, không giúp đỡ gì được cho ba mẹ và gia đình.

Hai chị em chúng tôi vừa ăn vừa tâm sự. Chợ Chương hỏi:

- Chị có xuất cảng sơn mài không? Em có mấy người bạn có gian hàng bán sơn mài bên Pháp. Họ rất thích sơn mài của Thành Lễ và nhờ em mua dùm.

Tôi trả lời:

- Hiện tại, chị chưa buôn bán loại hàng này, vì nhà nước chưa cho dân kinh doanh tự do, hiện giờ dân chỉ được làm ăn dưới dạng gia công thôi em à! Nay em gợi ý, chắc chị sẽ nghiên cứu kinh doanh mặt hàng này theo hướng khác.

Chương thắc mắc hỏi lại:

- Hướng khác là như thế nào?

Tôi suy nghĩ trả lời:

- Dưới dạng gửi quà! Hình thức này nhà nước cho phép. Chị gửi sơn mài làm quà cho em. Em bán đi lấy tiền mua xe cup, thuốc tây, tủ lạnh, v...v... bất cứ thứ hàng nào chị cần, gửi về cho chị cũng dưới dạng làm quà.

Em gật gù ra vẻ hiểu điều tôi nói.

Sau khi rời quán ăn, tôi đưa Chương đi thăm vài cơ sở kinh doanh của tôi. Cuối cùng chúng tôi đến Công Ty Xuất Khẩu Quận 1, tôi muốn giới thiệu Chương với Ban Giám Đốc. Nhờ có hẹn trước, anh Phúc, chị Mai và cả anh Ba, Chủ Tịch quận đang chờ chúng tôi trước cửa. Tôi vội nói:

- Em xin lỗi các anh chị! Em đến trễ vì kẹt xe.

Mọi người vui vẻ bắt tay Chương, anh Phúc nhìn tôi nói đùa:

- Tuy trễ, nhưng thấy nàng tiên xuất hiện là vui rồi!

Chị Mai tiếp lời:

- Xin mời quý vị vào phòng uống trà!

Chúng tôi theo chị Mai vào phòng, anh Ba nhìn Chương hỏi:

- Bao giờ em trở về Pháp?

Chương cười đáp:

- Nếu không có chuyện gì thì một tháng nữa em quay về Pháp.

Anh Phúc hỏi tiếp:

- Em về thăm nhà hay có dự định đầu tư gì không?

Chương cười nói:

- Lúc đầu, em chỉ có ý định về thăm nhà sau bao năm xa cách, nhưng bây giờ em dự định hợp tác với chị em kinh doanh vài mặt hàng mà nhà nước cho phép. Theo anh, việc gửi quà từ Pháp về VN có dễ dàng không?

Anh Phúc nghiêm nghị trả lời:

- Chính sách nhà nước bây giờ cũng cởi mở lắm! Dân chúng làm ăn dễ dàng hơn xưa. Riêng nước Pháp được chính phủ VN ưu đãi. Vả lại nhà nước cũng cần ngoại tệ từ nước ngoài đầu tư vào. Sự cởi mở tuy có đấy nhưng cũng còn vài hạn chế, không áp dụng quy mô lớn được.

Chị Mai hỏi tiếp:

- Cúc có dự định làm ăn gì thêm không?

Tôi cười trả lời:

- Chắc em sẽ làm phiền anh chị trong tương lai, vì hàng hóa của em sẽ được chuyển qua Trạm Phát Hàng của anh chị.

Anh Phúc nhìn tôi cười:

- Cô này tiếp cận thị trường nhanh thật! Mới gặp em trai đã có kế hoạch làm ăn mới! Anh phục trí thông minh của em. Em đi đúng con đường nhà nước đang khuyến khích.

Anh Ba cắt ngang câu chuyện:

- Anh mời hai em đi Nhà Hàng Maxim tối nay, chắc hai em không nỡ từ chối lời mời anh chứ?

Tôi cười nhìn Chương ra hiệu cho em từ chối, nhưng em không hiểu ý tôi nên vô tư trả lời:

- Từ ngày về nước, em lẩn quẩn quanh gia đình chưa đi đâu hết! Anh có nhã ý mời, em xin nhận.

Anh Ba vui mừng bắt tay Chương như tìm được đồng minh. Chị Mai hỏi tiếp:

- Em Cúc đi được không?

Chương đặt tôi trước chuyện đã rồi, tôi không thể để em tôi mất sĩ diện nên khẽ gật đầu. Vả lại từ khi em về Việt Nam, gia đình chưa đưa em



đi đâu nên tôi nghĩ nên cho em dịp vui chơi. Anh Phúc lên tiếng cắt dòng suy nghĩ tôi:

- Anh gọi điện thoại đặt bàn trước! Tối nay chúng ta có buổi uống cà phê nghe nhạc là điều cô Cúc này thích nhưng cô Cúc chưa có cơ hội vào Maxim lần nào. Anh tâm trang lại nơi này đẹp lắm! Khách hàng vào đây rất hài lòng.

Tôi tiếp lời anh Phúc:

- Em cảm ơn anh Ba buổi cà phê nhạc tối nay! Bây giờ em xin phép các anh chị đưa Chương đi thăm vài nơi nữa, hẹn gặp lại anh chị 8 giờ tại Maxim.

Anh Ba đưa chúng tôi ra xe, anh nói chuyện vui vẻ với Chương như thể anh đã quen em tôi từ lâu.

.....

Đúng 8 giờ tối Chương chở tôi đến Maxim, anh Phúc chờ chị em tôi trước cửa, đưa chúng tôi vào bên trong. Đây là lần đầu tiên tôi tới nơi này, dọc hai bên lối đi những hồ nước có dòng suối chảy trên những hòn non bộ, lấp lánh dưới ánh sáng mờ ảo của những chiếc đèn màu nhỏ xinh xắn trang trí chung quanh, tôi có cảm giác như mình đang đi vào một hang động. Bên trong rất rộng lớn với những bàn tròn, hai người, bốn người, bàn dài sáu người, tám người, có bàn mười hai người. Phòng có máy lạnh nên không khí mát mẻ, rất dễ chịu, khung cảnh thơ mộng và hữu tình. Tôi không biết trước đây nơi này thế nào nhưng bây giờ thấy khá đẹp và khang trang. Anh Phúc đặt bàn chúng tôi ngay trước sân khấu, cách vài bàn để không bị chói tai bởi tiếng nhạc. Tôi được xếp ngồi giữa chị Mai và anh Ba, em Chương ngồi giữa anh Ba và anh Phúc. Tôi hỏi chị Mai:

- Maxim trước đây ra sao chi?

Chị Mai trả lời:

- Thời Việt Nam Cộng Hòa, nơi này là vũ trường nổi tiếng Thành Phố Saigon. Sau khi nhà nước tiếp quản, bỏ bê mấy năm nên nó xuống cấp. Từ ngày giao cho Công Ty chị quản lý. Anh Phúc cho sửa chữa lại khá nhiều nên mới đẹp như vậy. Ban ngày, nhà hàng bán thức ăn, ban đêm kinh doanh cà phê nhạc, doanh thu cũng khá lắm vì các hội đoàn dùng nơi này để giải trí.

Người hầu bàn đem thực đơn đến để chúng tôi chọn thức uống. Chị Mai kêu cho tôi một ly cà phê đen đá nhiều đường. Anh Ba nhìn thấy hỏi tôi:

- Em chỉ thích một loại thức uống này thôi sao?

Tôi khẽ gật đầu, anh Phúc lên tiếng:

- Khẩu vị của cô này nổi tiếng từ Sở Ngoại Thương đến các Công Ty Xuất Khẩu ai cũng biết, nên mỗi lần cô đến Công Ty chúng tôi, đồng chí Mai luôn đặt hàng sẵn cho cô không cần hỏi ý kiến khách.

Mọi người nhìn tôi cười, Chương cũng cười theo. Đêm nhạc hôm nay ít ca sĩ ngày xưa trình diễn, đa số là ca sĩ mới. Anh Phúc tổ chức không tệ, khách đến dự khá đông. Tôi ngồi nơi đây nhưng tôi vẫn nhớ căn phòng nhỏ xinh xắn của tôi ở nhà, yên tĩnh bên ly cà phê với dòng nhạc trữ tình thích hợp với tôi hơn.

.....

Sau khi bàn bạc với Chương về cách gửi quà, anh Phúc đưa chúng tôi đi tham quan cơ sở sản xuất sơn mài Thành Lễ. Ông chủ tiếp đón chúng tôi rất nồng hậu, hướng dẫn tận tình từng mặt hàng, giải thích giá trị từng loại gỗ và cách cẩn ốc như thế nào để có những bộ sơn mài giá trị, bền chắc, thích hợp với khí hậu nước ngoài. Chương thích thú quan sát từng mẫu hàng nói:

- Sản phẩm sơn mài ở đây đẹp quá chị Cúc! Thảo nào các bạn em bên Pháp rất thích.

Anh Phúc tiếp lời:

- Cơ sở này nổi tiếng lâu đời và làm ăn có uy tín.

Cuối cùng tôi chọn mua vài bộ sơn mài cảnh Mai Lan Cúc Trúc, Đồng Quê, Ông Lái Đò và vài bộ sơn mài khác nữa làm hàng mẫu cho Chương đem về Pháp.

Sau khi từ giả ông chủ Thành Lễ và cảm ơn anh Phúc. Chị em tôi vào Cửa Hàng Thuốc Tây Quận 5. Chị Năm thấy tôi và Chương liền ra nói:

- Hai em qua quán cà phê bên cạnh chờ chị giải quyết một số công việc, chị qua gặp hai em nha!

Tôi gật đầu! Chương theo tôi vào quán cà phê, kéo ghế ngồi, nhìn tôi cười:

- Em kêu cho chị một ly cà phê đen đá nhiều đường nha!

Tôi vỗ vai Chương:

- Ở bên em lâu dài chắc chị mang bệnh tiểu đường và ngán món nước uống này luôn! Nhiều đường thì cũng vừa thôi! Lúc nào em cũng bỏ đường ngọt như chè!

Chương cười ngất:

- Khẩu vị của chị vang đến bên Pháp rồi đó, chị biết không?

Tôi cười tâm sự:

- Chị Năm mình bây giờ là cửa hàng trưởng Cửa Hàng Thuốc Tây này đó em!

Chương suy tư nói:

- Ba mẹ có chín người con, chị Hai lớn nhất có gia đình ra riêng, chị làm cho Ngân Hàng Pháp, anh Hai là Giáo Sư Kiến Trúc. Vợ chồng chị Năm đều là Dược Sĩ. Chị là chuyên viên Kinh Tế. Chị Chín tốt nghiệp Quản Trị Kinh Doanh, anh Chín là Dược Sĩ. Bốn người con gái của ba mẹ xem như đã thành công. Anh Ba là Kỹ Sư điện lạnh và em ở Pháp đều có cuộc sống khá quan. Em thương anh Tư, anh Sáu và anh Minh là chiến sĩ VNCH, nên con đường học vấn của các anh dở dang, vừa có Tú Tài II xong đã bị động viên đi Thủ Đức rồi. Về Pháp em sẽ nghiên cứu cách giúp đỡ gia đình các anh ấy. Em sẽ thuyết phục anh Ba về thăm nhà để anh làm sống lại tình yêu thương của anh đối với những người thân, nhất là ba mẹ nay tuổi đã già.

Tôi xúc động:

- Em gọi lại chuyện gia đình, chị nhớ ngày 30/4/75, Cộng Sản chiếm miền Nam, gia đình mình tan nát, không những anh em trai mà cả những anh em rể đều vào nhà tù cải tạo! Thật vô lý! Cộng Sản dùng chính sách tàn ác hủy hoại chất xám của đất nước mà họ không biết. Cấp Sĩ Quan là những người có bằng Tú Tài I trở lên, diện biệt phái như bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư, giáo sư, là những người có bằng Cử Nhân hay Tiến Sĩ. Tất cả đều là thành phần ưu tú của quốc gia. Tuổi trẻ của họ là sức mạnh dân tộc. Vậy mà chế độ XHCN nở cầm tù họ ba năm, năm năm, mười năm, ít nhất cũng hai năm. Cộng Sản cố tình hay vì ngu dốt hủy hoại nhân tài này. Em nghĩ có ngu xuẩn không?

Chương cười nhìn tôi:

- Chị làm việc với chế độ này bao năm mà chị chê nó dữ vậy!

Tôi lạnh lùng trả lời:

- Hoàn cảnh đưa đẩy, bắt buộc chị phải làm việc với họ nhưng chị không phục những người lãnh đạo chế độ CS.

Chương cười đùa:

- Em thấy anh Ba Chủ Tịch có tình ý với chị, ảnh đang theo đuổi chị đó! Chị coi chừng ghét của nào Trời trao của đó nha chị!

Tôi mỉm cười:

- Chị nghĩ anh Phúc, chị Mai và anh Ba trước đây họ là sinh viên Đại Học Văn Khoa đã chọn làm đường theo Cộng Sản, có thể các anh chị đó còn khổ hơn mình vì họ bị trói buộc bởi tư cách đảng viên và lúc nào cũng sợ bị "Khai Trừ" khỏi đảng và sợ nếu bỏ đảng sẽ bị trả thù hay bị thủ tiêu. Chị nghĩ các anh chị đó cũng có nỗi khổ riêng nhưng phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi! Chị cảm thông và tội nghiệp nhưng chị không cùng chí hướng với họ.

Bỗng Chị Năm bước vào quán, cắt dòng tư tưởng của tôi:

- Chị bận nhiều việc để hai em chờ lâu!

Chương kéo ghế cho chị Năm ngồi:

- Chị uống nước gì em gọi!

Chị Năm lắc đầu! Tôi vào thẳng đề:

- Em cần chị cho em danh sách các loại thuốc đặc trị đang khan hiếm để Chương về Pháp gửi qua cho em. Trong tương lai, em nhờ chị bán hàng này dùm em!

Chị Năm gạt đầu! Tôi đứng lên nói:

- Chị về làm việc đi! Hôm nào rảnh em và Chương ghé nhà thăm chị.

Chúng tôi rời quán cà phê, Chương và tôi đều yên lặng, mỗi người theo đuổi ý tưởng riêng của mình.

.....

Sau khi Chương về Pháp, chúng tôi chuyển hàng hóa qua lại đều đều. Việc làm ăn của chúng tôi về sản phẩm sơn mài, xe cúp xanh, cúp 81, tủ lạnh, TV, thuốc tây và mỹ phẩm phát triển mạnh, đem lại cho tôi một số lợi tức không nhỏ. Đến cuối năm 82, anh Ba tôi về thăm gia đình. Anh sống lại trong tình yêu thương của ba mẹ và anh chị em chúng tôi. Từ đó, sợi dây yêu thương buộc chặt anh trở lại với gia đình. Anh Ba về VN thường xuyên hơn, anh Phúc, chị Mai và anh Ba Chủ Tịch tổ chức du ngoạn Vũng Tàu, Nha Trang, Đà Lạt cho anh Ba tôi và gia đình tham dự.

Đến năm 1983, Trung Ương có lệnh cấm hàng nông sản xuất tỉnh, hàng tỉnh nào bán tỉnh đó, không được chở lên bán Thành Phố. Từ đó, tôi đóng cửa Tổ Hợp Gia Công, không kinh doanh về nông sản nữa. Các tỉnh như Minh Hai, Hậu Giang và Tiền Giang mời tôi hợp tác gia công nông sản, tôi đều từ chối. Các Quận Xuất Khẩu Thành Phố cũng chuyển hướng làm nhiệm vụ khác. Anh Phúc chuyển về làm Giám Đốc các công ty hợp tác kinh doanh với Nhật về tủ lạnh và các loại máy móc. Chị Mai chuyển về, làm Giám Đốc Khách Sạn New World, hợp tác với Đài Loan. Anh Ba làm Giám Đốc Công Ty Du Lịch Thành Phố HCM.

Khoảng giữa năm 83, Nhà nước có chính sách hợp tác đầu tư với nước ngoài và phát triển ngành du lịch trong nước. Anh Ba giữ chức vụ Giám Đốc Công Ty Du Lịch Thành Phố HCM. Chị Mai là Giám Đốc Khách Sạn New World, hợp tác với Đài Loan, nay chị kiêm thêm chức Phó Giám Đốc Công Ty Du Lịch Thành Phố. Hai anh chị muốn tôi hợp tác kinh doanh với Công Ty để phát triển ngành du lịch.

Sau khi tôi đóng cửa Tổ Hợp Gia Công Nông Sản, gia đình anh Sáu và em Minh vượt biên hai lần bằng đường thủy nhưng không thành công; tiền bạc dành dụm bao năm đều mất sạch, đời sống trở nên khó khăn và mọi người đều thất nghiệp. Ba mẹ tôi lại một lần nữa lo lắng cho cuộc sống của các con. Trước hoàn cảnh của gia đình, tôi phải đồng ý hợp tác với anh Ba và chị Mai để tạo việc làm cho anh em tôi. Tôi cầm hồ sơ đến phòng Ban Giám Đốc, gõ nhẹ cửa, anh Ba bước ra nhìn tôi cười:

- Mời em vào!

Tôi theo anh Ba vào, anh mời tôi ngồi, vừa rót trà vừa hỏi:

- Em đồng ý hợp tác với Công Ty Du Lịch chứ?

Tôi gật đầu! Anh nhắc điện thoại lên và nói tiếp:

- Anh mời đồng chí Mai tới họp với chúng ta, bàn cụ thể vấn đề luôn.

Mười phút sau, chị Mai đẩy cửa bước vào, nhìn tôi cười:

- Chị trông em mấy ngày nay, anh Ba cũng chờ em!

Tôi vào thẳng vấn đề:

- Sau khi anh chị có nhã ý mời em hợp tác kinh doanh ngành du lịch em đã lên kế hoạch hoạt động tạm thời, sau khi tham quan khách sạn em mới có thể ra kế hoạch chính thức và thảo hợp đồng cụ thể. Mời anh chị xem qua bản kế hoạch sơ khởi của em.



Anh Ba và chị Mai nhận tài liệu từ tay tôi và đọc. Trong lúc chờ đợi, tôi suy nghĩ về đề nghị của anh chị trao cho tôi hai khách sạn **Majestic** và **Continental** để tôi tân trang lại rồi đưa vào hoạt động. Công Ty Du Lịch sẽ lấy 30%, tôi nhận 70% lợi nhuận. Nhà nước chỉ giao cho tôi hai khách sạn, vốn đầu tư tôi tự bỏ ra. Công Ty Du Lịch sẽ yểm trợ tôi về mặt pháp lý, tôi lo về mặt tổ chức và điều hành. Dự án Kế hoạch du lịch của tôi là một vòng khép kín từ A đến Z. Tôi lo hết từ lúc nhận khách du lịch tại phi trường Tân Sơn Nhất, đưa họ về khách sạn nghỉ ngơi, cho khách ăn uống đầy đủ, đưa họ đi tham quan danh lam thắng cảnh và thuyết minh rõ cho khách hiểu nơi mình đến rồi cuối cùng đưa họ ra phi

trường về nước họ an toàn.

Anh Ba lên tiếng cắt dòng tư tưởng tôi:

- Kế hoạch của em quá hay! Nhưng em có kham nổi các dịch vụ đó không? Em có đủ nhân sự phục vụ không? Nếu khách du lịch có khối lượng lớn, em có đủ vốn đầu tư phát triển không?

Tôi gật đầu! Chị Mai nói tiếp:

- Chị đồng ý kế hoạch này của em. Anh Ba và chị dự định giao hết khách du lịch vào VN cho em. Em thấy điều này có gây khó khăn gì cho em không?

Tôi nhìn qua anh Ba và chị Mai cười nói:

- Tất cả những điều anh chị nêu lên, em đều có nghĩ qua khi lên kế hoạch. Theo quan điểm của em, số lượng khách nhiều ít không phải là điểm chánh, chất lượng phục vụ khách mới là cái em ưu tiên để hàng đầu. Em không đầu tư ồ ạt nhưng em bổ sung từ từ. Trước khi ký hợp đồng, em muốn tham quan hai khách sạn trên, xem tình trạng xuống cấp bao nhiêu và nâng cấp thế nào để ngang tầm các khách sạn quốc tế. Em cũng cần có thời gian để sửa chữa và chuẩn bị.

Chị Mai tiếp lời:

- Khách sạn New World bên chị cũng còn trong tình trạng đang xây dựng, nên hoạt động còn lè tè lắm!
Nếu em hoàn thành hai khách sạn trên sớm, anh chị sẽ đưa khách về bên em.

Anh Ba hỏi tiếp:

- Em dự định thời gian chuẩn bị bao lâu để đưa hai khách sạn trên vào hoạt động?

Tôi trả lời:

- Em chưa thể trả lời chính xác bao lâu được vì còn tùy thuộc vào thời gian nâng cấp hai khách sạn trên.

Anh Ba có ý kiến tiếp:

- Chủ Nhật tuần sau Ban Giám Đốc sẽ đưa em tham quan hai khách sạn đó và cho em thời gian 3 tháng để chuẩn bị. Sau đó mình tính kế hoạch tiếp theo. Đồng chí Mai có ý kiến gì không?

Chị Mai lặng lẽ gật đầu, anh Ba nhìn tôi nói:

- Nếu em không có ý kiến gì thêm, chúng ta dừng phiên họp nơi đây!



Tôi rời Công Ty Du Lịch, thả bộ dọc theo đường Tự Do, nhìn khách sạn Continental, một thời kỳ niệm sống lại trong tôi với nỗi ngậm ngùi.

.....

Theo kế hoạch đã định, anh Ba và chị Mai đã đưa tôi thăm hai khách sạn Majestic và Continental. Khách sạn Majestic tọa lạc trên đường Đồng Khởi, có ba tầng lầu và khoảng 538 phòng. Trong đó, có 353 phòng ngủ loại thường và 175 phòng ngủ loại sang. Khách sạn này

được xây dựng từ năm 1925. Khách sạn Continental cũng tọa lạc trên đường Đồng Khởi, nhưng mặt tiền hướng về Nhà Hát Thành Phố, có ba tầng lầu với khoảng 87 phòng, nhưng chỉ có 80 phòng ngủ tất cả đều cũ kỹ, khách sạn này được xây dựng từ năm 1880.

Sau khi đi xem, tôi nhận thấy cả hai khách sạn trên đều xuống cấp trầm trọng qua nhiều năm bị bỏ không, việc đầu tư nâng cấp hai khách sạn này cần một số vốn không nhỏ. Vì nhà nước không đủ chi phí nâng cấp nên mới có ý đình hợp tác với tư nhân. Theo quan điểm và kinh nghiệm của tôi, hợp tác kinh doanh với nhà nước Cộng Sản không nên lâu dài. Nếu nói theo lối nói của quân đội thì là “đánh mạnh, đánh mau, rồi rút.” Nếu hợp tác lâu dài chỉ có từ chết đến bị thương. Tại sao vậy? Chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa không bao giờ chấp nhận chế độ Tư Bản Chủ Nghĩa. Cộng Sản chỉ cần sự hợp tác lúc ban đầu khi họ chưa biết làm, đến khi họ ăn cắp được nghề, biết cách làm việc rồi thì họ sẽ hất người hợp tác đi, họ sẽ tìm cách sang đoạt tài sản và đôi khi bỏ tù người hợp tác. Đó là chính sách ăn cướp! Kinh doanh với Cộng sản, phải đi trước họ một bước, nghĩa là họ đang cần phát triển điều gì họ chưa biết làm thì mình nên hợp tác, bởi vì lúc đó họ tạo đủ mọi điều kiện dễ dàng cho mình làm. Đến lúc họ biết làm, thì mình nên rút ra và xoay hướng khác, không cạnh tranh với họ, nếu không sẽ chuốc lấy cảnh “dã Trảng xây cát biển Đông” vì họ chỉ xài luật rừng mà thôi!

Tôi đã suy nghĩ rất kỹ càng về dự án này, tôi thấy cả ba yếu tố thiên thời-địa lợi-nhân hòa tôi đều có đủ nhưng tôi không có lòng tin ở con người Cộng Sản. Và lại trong việc kinh doanh, tôi không bao giờ bỏ vốn vào tài sản cố định, xây dựng lâu dài. Tôi bỏ tiền vào vốn lưu động cho chạy vài vòng rồi rút tiền về.

Suy nghĩ kỹ mọi vấn đề làm cho tâm trí tôi mệt mỏi. Tôi đi tự pha cho mình một ly cà phê, miệng hát nho nhỏ một bài hát tôi ưa tích cho lên tinh thần, rồi trở lại bàn, cầm bút lên thảo một mạch dự án đầu tư khách sạn. Sau đó tôi gục đầu trên bàn thiếp đi...

.....

Sáng nay, tôi có buổi tiệc chiêu đãi ba mẹ và gia đình các anh chị em tại nhà. Ba tôi sửa lại cây cảnh, mẹ tôi hướng dẫn chị Hai quản gia và chị Năm nấu thức ăn, em Chín phụ lật rau, rửa bát. Các chị em dâu trông các cháu. Các anh em trai phụ xếp ghế, đặt bàn, mỗi người một việc. Từ ngày anh Sáu và em Minh vượt biên thất bại, hôm nay gia đình tôi mới lại có một buổi đoàn tụ đông đủ như thế này. Tôi xuống bếp, hít một hơi dài rồi kêu lên:

- Mùi thức ăn thơm quá mẹ ơi!

Mẹ quay lại nhìn tôi:

- Con khỏe không? Trông con gầy đi nhiều!

Tôi ôm mẹ cười:

- Tuy gầy nhưng con vẫn khỏe mẹ à! Mẹ yên tâm!
- Chị Năm pha trò:
- Nàng này không béo mới lạ đó mẹ! Tiêu thụ đường kính khủng trong cà phê!
- Mọi người nhìn tôi cười. Tôi phụ mẹ xếp thức ăn ra đĩa và đặt lên bàn kê lớn:
- Con mời ba mẹ và tất cả mọi người vào bàn ăn!

Vài phút sau, anh chị em tôi hiện diện đầy đủ chung quanh ba mẹ với những thức ăn bày trên bàn, khói bay nghi ngút, mùi thơm lan tỏa khắp phòng ăn. Thực đơn của mẹ hôm nay, món súp măng tây cua đi đầu. Kế món gỏi bắp chuối trộn tôm thịt ăn với bánh phồng tôm, tiếp theo là cá rô chiên sù sốt chua ngọt, món ăn chánh là cơm trắng với canh chua cá chēm, cá trê kho tộ và tôm kho tàu. Sau cùng, mẹ cho tráng miệng với đủ loại trái cây đặc sản VN như xoài cát Hòa Lộc, mít Tố Nữ, mãng cầu dai Vũng Tàu, nhãn hạt tiêu, sầu riêng, chôm chôm, măng cụt và vú sữa. Trái cây nào tôi cũng thích! Mẹ còn nướng thêm bánh ổ đậu xanh và bánh gan mà ba tôi chuộng nữa! Bữa ăn cây nhà lá vườn mẹ tôi làm thật ngon tuyệt! Dưới mắt ba và anh chị em chúng tôi, mẹ là một phụ nữ "Công, dung, ngôn, hạnh" tuyệt vời!

Ba hớp một ngụm nước trà nóng, nhìn tôi hỏi:

- Con có dự định kinh doanh gì mới không?

Tôi nhìn qua anh chị em một lượt, trả lời:

- Dạ có! Thừa Ba, con có kế hoạch hợp tác với Công Ty Du Lịch kinh doanh hai nhà hàng khách sạn. Con muốn tạo việc làm cho gia đình.

Anh Tư hỏi:

- Bao giờ em bắt đầu?

Tôi nhìn anh nói:

- Ngay từ bây giờ là thời gian em chuẩn bị. Em mời anh Tư phụ trách khâu quản lý nhà bếp khách sạn Majestic dùm em. Em biết anh có năng khiếu về nấu nướng, tính nhẫn nại, chịu khó và có sức khỏe đảm nhận khâu này. Em cho Hân phụ anh. Chị Mai giới thiệu cho em hai bếp trưởng, người Ý phụ trách món Tây Âu, người Hongkong phụ trách món ăn Tàu. Bếp trưởng chuyên về thức ăn VN em sẽ tuyển sau.

Mẹ tôi tiếp lời:

- Anh Tư con chịu cực hồi còn nhỏ khi anh Ba con qua Pháp du học sớm, anh Tư phải phụ mẹ gồng gánh mọi việc trong nhà, từ nấu nướng đến giữ em. Chị Hai con phụ mẹ đan áo, nướng bánh bỏ mối, kiếm tiền phụ thêm lương Ba nuôi tụi con ăn học. Gia đình mình lúc đó nghèo lắm!

Chúng tôi yên lặng lắng nghe mẹ kể, Ba tiếp lời mẹ:

- Lúc bấy giờ mà ba mẹ có điều kiện thì cho anh Tư con du học theo anh Ba con rồi! Tình hình chính trị ở Việt Nam mình lúc đó không ổn định, giặc giã liên miên, kẻ đi chống Tây, người theo phong trào Việt Minh chống phá lung tung. Ba thấy ở quê không có tương lai nên đem các con rời tình Sóc Trăng lên Saigon sinh sống. Thời đó, Saigon khó xin việc làm lắm! Nhờ Ba biết kế toán và giỏi tiếng Pháp nên mới xin được việc làm ở hãng thuốc tây của Pháp, lương tương đối khá mới nuôi nổi tụi con và anh Ba con du học. Đôi lúc thiếu hụt, ba mẹ phải vay thêm bạc Chà gửi cho anh Ba con.

Tôi xúc động, nghe Ba kể chuyện xưa, anh Sáu lên tiếng:

- Vốn đầu tư em chuẩn bị đủ chưa?

Tôi nhìn anh Sáu:

- Em không bỏ tiền túi mình ra, em sẽ vay vốn ngân hàng. Nhà nước có chính sách cho dân mở ngân hàng kinh doanh. Em thấy nhiều ngân hàng đang hoạt động. Theo cách nhìn của em, đối với CS, không thể hợp tác bằng tiền cá nhân dưới mọi hình thức. Khi cho họ thấy tiền của mình rồi, họ tìm mọi cách biến số tiền trong tay mình sang tay họ, bằng mọi thủ đoạn và luật rừng.

Anh Sáu tiếp lời:

- Nếu em muốn vay vốn, anh giới thiệu em với Dũng, bạn anh, đang làm Giám Đốc Ngân Hàng Quận 5.

Tôi gật đầu:

- Anh Ba có hứa sẽ giới thiệu em với chú Tư, Giám đốc Ngân Hàng Quận 1. Nhưng em sẽ gặp anh Dũng. Em mời anh Sáu quản lý Khâu Tiếp Tân tại Khách Sạn Majestic dùm em. Anh có năng khiếu ngoại giao, biết nói tiếng Pháp giỏi, tiếng Anh cũng khá, tướng đẹp trai lại ăn mặc theo đúng thời trang.

Chị Sáu cười đùa:

- Cô cho anh Sáu chức vụ này, tui sợ mấy cô mắt xanh, mắt nâu đem ảnh đi mất quá!

Tôi cười trả lời:

- Vậy em cho chị theo làm phụ tá ảnh nha!

Mọi người cười theo tôi. Tôi nhìn Minh nói:

- Em Minh phụ chị quản lý khâu Tham Quan Thắng Cảnh cho khách sạn Majestic nha!

Em Minh kêu lên:

- Em đâu nói được tiếng Anh, tiếng Pháp đâu chị Cúc! Họ nói gì sao em hiểu?

Vợ Minh cười chen vào:

- Vậy anh đừng nói! Anh chỉ cần ra dấu thôi! Gật đầu hay lắc đầu là họ hiểu anh muốn nói gì rồi!

Minh nhìn vợ cười:

- Em muốn anh thành người máy sao?

Cả nhà cười theo, tôi tiếp lời:

- Chị đâu bảo em thuyết minh cho khách! Chị có người giỏi tiếng Anh, tiếng Pháp và biết lịch sử các thắng cảnh, họ sẽ trực tiếp giải thích với khách. Em chỉ quản lý sắp xếp công việc, điều hành nhân sự và hoạch định những nơi tham quan thôi!

Tôi nhìn các chị em dâu cười đùa:

- Chị Tư, chị Sáu, vợ Minh! Chị em chúng ta cùng nhau làm “Phụ Nữ Đằm Đàng” nha!

Mọi người ngơ ngác nhìn tôi, tôi cười nói tiếp:

- Em tuyển chị Tư quản lý Khâu Tĩa Rau Củ, để trình bày trên thức ăn, chị Sáu quản lý Khâu Cẩm Hoa, trang trí cho khách sạn, vợ Minh quản lý Khâu Trang Điểm cho các tiếp viên nữ của khách sạn Majestic về sắc đẹp cũng như thời trang.

Các chị em hiểu ra điều tôi nói, chị Tư lên tiếng:

- Tôi đâu có biết tĩa rau củ cô Cúc!

Tôi cười trả lời:

- Minh chưa biết gì thì bắt đầu đi học! Chị em mình vào Hội Phụ Nữ học nghề, chỉ một tháng là biết làm. Sẵn dịp, em sẽ tuyển thợ khéo, người có kỹ năng chuyên môn về làm việc cho khách sạn. Em học thêm môn nấu ăn.

Chị Năm lên tiếng:

- Mẹ dạy em biết nấu ăn rồi! Em còn học thêm làm gì?

Tôi nhìn mẹ cười, trả lời:

- Mẹ dạy kỹ thuật nêm nếm là nhất rồi! Ai ăn cũng vừa miệng! Em không ngại điều này, nhưng cách trình bày món ăn của mẹ đã xưa rồi. Bây giờ, các công nghệ tiên tiến ở Thái Lan và các nước Tây Âu giúp mình làm đẹp món ăn cho hấp dẫn hơn nên em cần biết cái mới để cải tiến các món mẹ dạy trở thành món ăn đặc sắc, vừa ngon, vừa đẹp lại rẻ nữa, Khó nhà hàng nào cạnh tranh qua mình, phải không mẹ!

Mẹ tôi cười vui vẻ, chúng tôi cũng hạnh phúc lây. Chợt em Minh phát biểu:

- Chị Cúc hay thật nha! Chỉ nhìn chỗ nào cũng ra tiền! Minh đi kiếm tiền không ra, còn tiền chạy kiếm chỉ. Thật là lạ lùng!

Mọi người nhìn tôi cười, Ba nhìn Minh nói:

- Mấy năm nay ba mẹ nhờ chị con lo mọi thứ, nếu không có chị con phụ ba mẹ nuôi vợ các con và các cháu thì gia đình các con có thể tan rã như những gia đình khác khi các con đi tù cải tạo. Đàn bà bản chất yếu đuối, nếu chạy kiếm miếng ăn nuôi con, gần gũi với cạm bẫy thế gian, lại gặp người xấu lợi dụng thì không thể đứng vững đến ngày các con trở về đoàn tụ đâu! Ba yên tâm khi vợ con các con sống bình an trong tay ba mẹ với đồng tiền chị con kiếm được. Thế nhưng ba mẹ lại lo cho chị con bên ba bên ngoài, biết có đứng vững được mãi không? Mỗi ngày, ba mẹ dõi theo dáng chị con rời nhà, trông tin chị con trở về yên bình rồi ba mẹ mới an lòng đi ngủ!

Anh chị em tôi bùi ngùi nghe ba kể chuyện! Tôi xúc động:

- Con không thần thánh gì đâu Ba! Con cũng cô đơn, yếu đuối như mọi người. Điều giữ con không sa ngã là tình yêu gia đình trong con rất lớn, buộc chặt con vào trách nhiệm, bổn phận hơn là niềm vui, hạnh phúc riêng tư của con. Nhất là khi niềm tin và hy vọng của ba mẹ đặt vào con lớn quá!

Sau khi tan tiệc, các anh chị em tôi phụ nhau dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, trả lại tôi trở về với không gian tĩnh lặng như mọi ngày.